

EEN GLINDBEWONSTER TOEN EN NU

Op 3 september 2015 spreken we met Hetty Neumann-van den Heuvel. Zij is een geboren en bijna helemaal getogen Glindse en woont nu met haar man en nog één van hun drie kinderen aan de Postweg in het voormalige huis van de heer Kuipers, onderdirecteur in de jaren 60 en 70. Zij en haar man Peter Neumann hebben zich gedurende lange tijd op een geweldige manier ingezet voor het voetbal in De Glind. Peter, ook hij woonde in zijn jeugd in De Glind, voetbalde als jongen bij S.V. De Glind. Hij en Hetty zijn altijd bevlogen voetbal vrijwilligers geweest. Twee van hun kinderen hebben eveneens bij S.V. De Glind gevoetbald. Voetballen zit kennelijk in hun genen. Hetty vertelt verder:

Ouders

“Mijn ouders zijn hier in 1956/1957 komen wonen. Ze hadden zelf twee kinderen. Het was gebruikelijk om pleegkinderen in huis te nemen en zo kwamen er vier kinderen uit één gezin. Die kinderen zijn niet heel lang gebleven, want ze stonden al gauw op eigen benen, maar met twee van hen hebben we nog altijd contact. Later kregen mijn ouders zelf nog twee kinderen. Ik ben geboren in 1962. Na 1963 hebben we geen pleegkinderen meer in huis gehad. Mijn vader werkte in de tuindienst op de Rudolphstichting. Hij werkte samen met de heer Rozeboom en lange Eddy, die bij de familie Prins woonde. Wij woonden in die tijd aan de Ringlaan.

School

Ik ging naar de Besselaarschool en dat er twee scholen waren, vond ik heel gewoon. Ik heb het nooit anders meegemaakt. Na de lagere school ging ik naar het voortgezet onderwijs in Barneveld, daar moest ik meestal vooraan zitten, omdat ik op de Rudolphstichting woonde, dan konden ze ons beter in de gaten houden! Daar was ik altijd erg verontwaardigd over en het heeft nog best lang geduurd voordat die houding op school veranderde.

Een bijzonder verhaal

Mijn vader, inmiddels woonden we op de Postweg tegenover het huis waar ik nu zelf woon, ging op zijn 63^e jaar met de VUT. Er was een mooie afscheidsreceptie georganiseerd, maar hij overleed in het weekend voorafgaande aan het feestje. Dat was erg verdrietig. Ik zal echter nooit de betrokkenheid en verbondenheid van de mensen in het dorp vergeten. Die was bijzonder en hartverwarmend! Mijn vader ligt in Barneveld begraven en het doet me nog altijd pijn dat hij niet hier op het kerkhof ligt. Hier hoort hij, maar in die tijd was het kerkhof van De Glind gesloten. Later is het weer open gesteld. Mijn moeder leeft nog, zij is net 90 jaar geworden. In 1987 is mijn moeder naar Barneveld verhuisd.

Soos

De soos was vroeger fantastisch. Hij was op donderdagavond en op zondagmiddag open en die soos was echt **ons** ding. We mochten er heen vanaf een jaar of dertien/veertien. Het was ons ontmoetingspunt en er was disco. Het was in een oude witte schuur bij de kinderboerderij. Hij was prachtig en voor alle jeugd toegankelijk. Later is er nog een ouderensoos geweest, maar die is niet echt van de grond gekomen.

Opgroeien

Ik heb een onbezorgde jeugd gehad. Ik ben hier tot mijn 18^e blijven wonen, daarna ging ik naar Arnhem om een studie te volgen. Ik heb 11 jaar in de kraamzorg gewerkt.

Peter woonde ook in De Glind met zijn ouders, broers en zusje. Zo hebben we elkaar leren kennen. Wij zijn hier allebei opgegroeid en later zijn onze eigen drie kinderen, twee jongens en een meisje, hier ook weer groot geworden. Toen de kinderen klein waren, was dat alleen maar leuk. Er waren veel activiteiten voor kinderen, veel sportclubjes en er was geen onderscheid. Onze oudste zoon heeft al lange tijd dezelfde vriendenclub met veel vrienden die ook in De Glind zijn opgegroeid. In die tijd bleven de mensen hier nog lange tijd wonen en konden langdurige vriendschappen ontstaan. We hebben het snel zien veranderen, want onze jongste zoon van 20 jaar heeft niet van die oude vriendschappen. Pleegouders bleven minder lang hier wonen en zo is onze jongste zoon twee keer door een verhuizing een vriendje kwijtgeraakt. Onze kinderen hadden het hier alle drie geweldig naar de zin maar wonen nu elders. Onze oudste zoon werkt echter wel in De Glind als pedagogisch medewerker bij de AMA's. (= Alleenstaande Minderjarige Asielzoekers) Ook hij heeft hier een vriendin gevonden. Overigens wisten ze van elkaar niet dat ze in De Glind woonden. Ze hebben elkaar in Amersfoort ontmoet.

Terug naar mijn geboortedorp

Tien jaar heb ik buiten De Glind gewoond, tot mijn 28^e. In 1990 zijn Peter en ik weer in De Glind komen wonen. We waren inmiddels getrouwd en hadden een kind. We hebben natuurlijk nooit het contact met het dorp verloren. Onze ouders woonden hier en Peter is hier altijd blijven voetballen. We hebben eerst in een kleiner huis wat verderop aan de Postweg gewoond, maar met drie kinderen werd dat echt te klein. In 1999 konden we in dit huis gaan wonen en dat doen we nog steeds met veel plezier. Toen we hier kwamen wonen, was het doen van vrijwilligerswerk verplicht als je hier niet werkte of pleegkinderen had. Peter was actief in het voetbal en onze kinderen later ook, dus deden we daar veel vrijwilligerswerk. Ik heb hier tot tien jaar geleden nog gewerkt als peuterleidster, inmiddels werk ik in Renswoude bij kinderdagverblijf 't Blauwe Kieltje.

Verbondenheid

Vroeger waren de feesten erg gezellig en druk bezocht in De Glind. Ik kan me Koninginnedag en de straatfeesten nog goed herinneren. Die gaven een bepaalde verbondenheid, want je deed het met elkaar. Die verbondenheid is nu veel minder. Het werd steeds lastiger om vrijwilligers te vinden nadat wonen en werken gescheiden werden. De mensen die niet in De Glind wonen, doen (hopelijk) vrijwilligerswerk in hun eigen woonplaats. In het dorp is veel verdwenen; de voetbalclub, de peuterspeelzaal en de winkel om een paar belangrijke zaken te noemen. Op die plekken kwamen we elkaar toch tegen. Ook zijn er nu veel meer groepjes, eilandjes. Gerrit van der Broek zei het zo: "Het hart is uit het dorp." Ik vind dat hij dat mooi verwoord heeft. Daardoor krijgen wij ook minder mee van het dorpsleven. Daarnaast zijn onze kinderen het dorp ontgroeid. Ze werken en wonen buiten het dorp en zoeken hun vertier elders. Vroeger was iedereen in dienst van de Rudolphstichting. Mede daardoor waren we één. Dat had zijn voordelen. Aan de andere kant zijn die differentiaties ook mooi. De Wijde Mantel zorgde bijvoorbeeld voor een nieuwe impuls. De Wijde Mantel is een project waar ouders met hun zwaar gehandicapte kind wonen en samen zorg inkopen. Zij zijn weer echte dorpsbewoners. Het LEF (= soort lentefeest) festival kwam ook uit die hoek. Verder vind ik het jammer dat het kindershospice weg is. Ik moet wel zeggen dat er sinds anderhalf jaar weer wat gedaan wordt om de saamhorigheid te bevorderen. In de vorm van een dorpscontactpersoon en één keer per maand op vrijdagavond een spelletjes-, eet- en barhangavond in De Glindster (nu Dok 14). Dat is heel gezellig en wat dat betreft is het een succes. Voorlopig wonen wij nog met veel plezier in De Glind!

Jaap Krediet

Rieke Krediet - Visser, 3 september 2015